

a jenž byl rozbit za světové války Itálií (1915), dále k a-i mezi Ruskem a Francií (1899). Na počátku XX. století uzavírá Anglie spojeneckou smlouvu s Japonskem (1902), dvakrát jinou nahraženou (1905 a 1911). Tato a. zanikla tím, že smlouva washingtonská z 13. prosince 1921, kterou se Spojené Státy, říše Britská, Francie a Japonsko zavazují navzájem respektovati svá práva na ostrovní državy a dominia v Tichém oceáně a dohodnouti se o opatřeních proti hrožícímu ohrožení jejich se strany jiného státu, vstoupila v platnost. Po světové válce došlo dále k smlouvě mezi Anglií a Francií o obraně této proti útoku Německa ze dne 28. června 1919, která však dosud nenabyla platnosti vzhledem k tomu, že se nesplnil její předpoklad, t. j., že podobný závazek nevzaly na sebe Spojené Státy Severoamerické. 7. září 1920 došlo k vojenské dohodě mezi Francií a Belgií. K zachování míru ve Střední Evropě cílí defensivní alianční smlouvy mezi král. SHS a Československou republikou ze 14. srpna 1920, mezi Rumunskem a Československou republikou z 23. dubna 1921 a mezi Rumunskem a král. SHS ze dne 7. června 1921. Platnost smluv, zakládajících t. zv. Malou Dohodu, byla vesměs, pokud bylo třeba, po uplynutí doby, na niž byly uzavřeny, prodloužena. 19. února 1921 došlo k defensivní smlouvě mezi Francií a Polskem a 25. ledna 1924 k spojenecké a přátelské smlouvě mezi Francií a Československem na obranu statu quo. 3. března 1921 byla uzavřena obranná alianční smlouva mezi Polskem a Rumunskem a 1. listopadu 1923 obdobná smlouva mezi Estonskem a Lotyšskem.

Literatura.

Koumanoudi: Les traités d'alliance au XIXe siècle, 1901. V. Avery: The triple Alliance, 1904. Grabinski: La triple Alliance, 1904. Erich: Allianzen und Allianzverhältnisse nach heutigem Völkerrecht, 1907. Oppenheim: International law, 1920, I. Pribram: Les traités politiques secrets d'Autriche-Hongrie, 1923. Fauchille: Traité de droit international public, I-3, 1926. Rolin-Jacquemyns: Les alliances européennes au point de vue du droit international (Revue de droit international et de la législation comparée, Tome XX).

Lad. Vošta.

Amnestie

viz Abolice.

Amortisační řízení

viz Umořovací řízení.

Amortisační zákony

viz Katolická církev.

Analogie.

I. Problém a pokus o jeho řešení. Abstraktní norma právní (stručně zákon) spojuje s určitou myšlenou skutkovou podstatou určité právní následky. Normou právní nejsou ovšem jednotlivé věty v zákoně obsažené, nýbrž normový obsah, který sluší zjistiti ze zákonných textů činností myšlenkovou, někdy velmi složitou, ale vždy jen intelektuální, nikoli volní. Soudce a kterýkoli jiný orgán, jemuž přísluší „nalézáti právo“, shledá-li, že konkrétní skutková podstata má všechny znaky abstraktní skutkové podstaty ze zákonných textů zjištěné, „použije zákona na konkrétní skutkovou podstatu“. Tato aplikace zákona jest chápána (ne-li dříve, již Bülowem a nejurčitěji t. zv. normativní teorií) jako tvoření konkrétní normy odvozené z normy abstraktní. Shledá-li soudce, že na konkrétní skutkovou podstatu žádná ze zjištěných abstraktních norem nedopadá, a je-li podle svého ústavního postavení z á k o n e m v á z á n (srov. § 98 čl. úst. list., podle něhož soudce je sice vázán jen zákonem, ale zákonem je vázán), nemůže jeho výrok míti obsah jiný, nežli že právní účinky abstraktní normou předurčené v konkrétním případě nenastávají. Neboť míří-li abstraktní norma na skutkovou podstatu a b c, není možno použití jí na skutkovou podstatu, která není a b c, nýbrž e f g nebo třeba a b d (rozdíl je jen ve stupni různosti). Jinými slovy z abstraktní normy dané pro skutkovou podstatu a b c, není možno odvoditi konkrétní normy pro skutkovou podstatu a b d. Používá-li se abstraktní normy dané pro skutkovou podstatu touto určenou na skutkovou podstatu jinou, která nemá sice všech znaků abstraktní podstaty skutkové, jest jí však „právně podobna“, majíc znaky aspoň některé, jež s hlediska abstraktní normy jsou podstatny, mluví se o a n a l o g i c k é m použití zákona, čili o a n a l o g i i. Takovéto popsání myšlenkového procesu a. (Millovo) kritisováno bylo často jako nepřesné (na př. Regelsbergrem) a myšlenkový postup při a-i je „přesněji“ vyjadřován takto: Z dané právní normy vyvodí se (tedy indukci) zásada všeobecnější, jež objímá obě skutkové podstaty a b c i a b d. Této vše-